

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Evangelica Contra Horvm Temporvm Hæreses

In Qvibvs Quatuor Euangeliorum illi textus explicantur, quibus vel hæretici hodie (maximè Caluinus & Beza) ad sua dogmata propugnanda vti solent, vel ad hæreticorum dogmata impugnanda Catholici vti possunt

Antidotorum Evangelicorum D. Thomæ Stapletoni, S. Theol. Doctoris, & in Academica Louaniensi S. Script. Professoris Regij, Pars Altera - In Sacrosanctum Euangelium secundùm Ioannem

Stapleton, Thomas

Lvgdvni, 1595

2. Absque synagogis facient vos.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39480

Christus, solâve Dei gratia, sed ipsa quoque eorum libera voluntas concurrebat. Vnde in eodem opere scripsit Augustinus. *Virumque nostrum est (credere & bene operari) propter arbitrium voluntatis, & utrumque tamen datum est per spiritum fidei & charitatis.* Concursum igitur voluntatis humanæ cum diuina gratiâ Calvinus ex hoc loco vel Catholica sententiâ ignarus imprudenter, vel eius bene conscius impudenter negavit.

IN IOANNIS CAP. XVI.

2. *Absque Synagogis facient vos.*

QUOD Apostolis Christus prædixit, fore ut à Scribis & Phariseis Synagogæ Iudaicæ præfectis è Synagogis eiicerentur, & excommunicationis infamiam subirent, qua tamen iniuria nihil commoveri debeant; hoc Calvinus se ac suos ab Ecclesiæ Christianæ Præpositis & pastos esse, & similiter contemnere debere arbitratus, longa oratione ad totius Ecclesiasticæ excommunicationis contemptum suos adhortatur. Quàm id ridiculè ac præposterè faciat, paucis exponam. *Hinc (inquit) Stolidi colligimus, Euangelij ministros non tantum à professis fidei Caluini hostibus malè tractari, sed etiam summa ignominia interdum disputatione affici apud eos qui domestici Ecclesiæ videntur, imò etiam contemptu excommunicatio nis Pontificia. Scriba & Sacerdotes, à quibus damnati fuerunt Apostoli, diuinitus se constitutos esse Ecclesiæ iudices iactabant, & certè penes ipsos erat ordinarium Ecclesiæ regimen, & functio iudicandi à Deo erat, non ab hominibus: verum sua tyrannide totum ordinem à Deo institutum corruperant. Ita fiebat ut potestas, qua in adificationem illis concessa fuerat, nihil aliud esset quàm immanis seruatorum Dei oppressio: excommunicatio, qua medicina esse debuerat purganda Ecclesiæ, ad pietatem inde exterminandam conuersa foret. Id quum iam suo seculo experti fuerint Apostoli, non est quòd nos hodie magnopere terreant Papa anathemata, quibus in nos propter Euangelij testimoniū fulminat. Neque enim timendum est ne plus nobis noceat quàm vetera illa Apostolis, imò nihil magis optandum quàm ut alieni simus ab eo cœtu à quo Christus exulat. Hæc ille. Pulchra & magna animaduersione digna miseris Calvinistis hæc Calvinii oratio visa est. Vnde & hanc totam in Ecclesiasticam*

(quam vocat) atque Catholicam suam noui testamenti compositionem, sicuti & cætera ferè omnia à nobis hæcenus re-
furata, coniecit Augustinus Marloratus. Sed quàm sic inepta
& omni expunctione digna, paucis docebo. Nempe in toto
orationis suæ cardine ac fundamento turpissimè errat. *Cori-*
(inquit) penes Scribas & sacerdotes erat ordinarium Ecclesiæ
regimen, & functio iudicandi à Deo erat, non ab hominibus.
Iam in huiusmodi regiminis & functionis abusu tota reliqua
oratio versatur. At in altero horum planè impia ac cæca or-
tio est, in altero inepta. Cæcus planè Calvinus quadamque
vertigine percussus fuit, quum penes Scribas ac Phariseos,
quando Apostolos persequebantur, ordinarium Ecclesiæ re-
gimen, & functionem iudicandi à Deo datam extitisse affir-
mat. Quid enim? An Euangelio per Apostolos iam propa-
gari cœpto, ordinarium Ecclesiæ regimen penes Scribas
Phariseos perdurabat? An sic Iudæus aut malus Christianus
Calvinus est, vt prædicantibus Apostolis aliud ordinarium
Ecclesiæ regimen aut aliam iudicandi functionem in mun-
do agnoscat quàm ipsorum Apostolorum & Seniorum? Quã-
do igitur Scribæ Apostolos prædicantes Euangelium (Chri-
sto in cælos assumpto, de quo tempore Christum hic loqui
nemo dubitare potest) persequebantur, & extra Synagogas
suas eiiciebant, nos Christiani penes solos Apostolos ali-
que Seniores ac Presbyteros ad hoc munus assumptos, ordi-
narium Ecclesiæ regimen & iudicandi functionem fuisse cre-
dimus. An aliud credidit Calvinus? Quo tempore Scribæ &
Pharisei Apostolos & omnes Christum prædicantes extra
Synagogas suas eiiciebant, eodem tempore Petrus Simonem
magum, Paulus fornicarium Corinthium, Hymenæum &
Alexandrum excommunicabant, & extra conuentus Christi-
anos eiiciebant. Rogo Calvinistas qui pro Caluino respor-
deant, penes quos tunc erat ordinarium Ecclesiæ regimen, il-
lòsne Scribas, an hos Apostolos? Quis nisi cæcus & impius
penes hos tantum, non penes illos, ordinarium Ecclesiæ regi-
men & totam illam iudicandi functionem fuisse profitebitur?
Cæcus igitur & impius Calvinus qui *nesciens quid loquatur,*
neque de quibus affirmat (quam propriam esse eorū pœnam qui
volunt esse legis Doctores, & non sunt, Paulus adnotauit) pro-
fiteretur penes Scribas & Phariseos ordinarium fuisse Eccle-
siæ regimen, quando Apostolos Euangelium prædicantes
è Synagogis suis eiiciebāt. Hęc quum ita sint, tota eius cõpõ-
ratio, totaq; reliqua oratio funditus concidit *Non est remota*
(inquit)

Caluini
cæcitas.

Synagoga
casus pro-
pagato
Euangelio

Act. 8.
1. Cor. 5.
1. Tim. 1.

1. Tim. 1.

(inquit Calvinus) *ne plus nobis noceant Papa anathemata, quam vetera illa Scribarum anathemata Apostolis.* Quare verò: Quia penes Scribas erat tunc ordinarium Ecclesiæ regimen, sicut hodie penes Papam. Sic dum seipsum ac suos Apostolis, Papam Scribis ac Phariseis comparare vult, non vider cæcus quòd Apostolos omni auctoritate, quam à Christo acceperunt, spoliat; & Scribas & Phariseos iamdudum veteri auctoritate spoliatos, quum scisso templi velo tota templi dignitas disiecta iacuit, in integrum restituit. Si enim adhuc ordinarium Ecclesiæ regimen penes illos erat, profectò penes Apostolos non erat; quum duas simul Ecclesias, quarum vtraque ordinarium regimen & iudicandi functionem à Deo concessam haberet, & altera alteram indefinenter persequeretur, Deum in terris habere; tam impium ac portentosum sit, ut de ea re vel cogitare extremæ dementiæ ac stultitiæ vanissimæ esse nemo dubitet.

Ex quibus etiam conficitur, nec Apostolos ab illis persecutionem passos fuisse, penes quos ordinarium Ecclesiæ regimen, aut vlla iudicandi in rebus fidei functio à Deo concessa erat; sed vel à Iudæis, quorum iam Synagoga omni Ecclesiastico regimine & iudicandi functione exciderant; vel ab Ethnicis Principibus, qui à publicis etiam conventibus Christianos arcebant; nec Calvinum ac Calvinistas, quando à Papa excommunicantur, ab alia quàm à vera Ecclesia excommunicari. Ab illa quippe excommunicantur, conficente Caluino, quæ ordinarium Ecclesiæ regimen habet, & iudicandi functionem à Deo concessam. Alioqui eius comparatio non subsistit. Conficitur quoque, Calvinistas ad Ecclesiam non pertinere, quum nisi vna in terris Ecclesia sit, penes quam ordinarium regimen, & iudicandi functio in causa fidei à Deo concessa reperiat; illam verò penes Papam esse Calvinus ponit. Hoc enim posito, probare contendit posse innocentes à vera Ecclesia propter Euangelij testimonium excommunicari, sicuti Apostoli à Scribis & Phariseis excommunicati sunt, quum ordinarium Ecclesiæ regimen penes illos Scribas ac Phariseos esset.

Quis non videt quantis se absurdis cæcus hæreticus implicavit? 1. Posuit in Scribis ac Phariseis propagato iam Euangelio ordinarium Ecclesiæ regimen, & functionem iudicandi à Deo concessam. 2. Consequenter Apostolos tota illa auctoritate spoliavit. 3. Posuit in Papa nunc ordinarium esse Ecclesiæ regimen, & functionem iudicandi à Deo concessam.

4. Con

Calvinum à vera Ecclesia excommunicatum fuisse, ex ipso probatur Caluino.

Asina Caluini stupiditas.

1.
2.
3.

4. 4. Consequenter seipsum ac socios suos extra Ecclesie fines constituit, & non nisi à vera Ecclesia excommunicatos fuisse (quum nisi vna in terris Ecclesia tali potestate prædita sit) demonstrat. Ita adedò intentum suum non probavit de contemnenda Papæ excommunicatione exemplo Apostolorum quum illi non à veræ Ecclesie magistris, sed à deiectæ Synagogæ præfectis excommunicarentur, vt planè contrarium ostenderit. Quum enim Ecclesia in quæstione fidei errare possit, ideòque quos illi pro hæreticis excommunicant, penes quos ordinarium Ecclesie regimen est, & iudicandi functionem à Deo data, indubitanter pro huiusmodi habendi sint; necessariò sequitur, Caluinum, qui se à Papa excommunicatum, & penes Papam ordinarium esse Ecclesie regimen, & iudicandi functionem à Deo datam, libero ore profiteretur, profus pro hæretico habendum esse. Ita Caluinus vt propriissimè hæreticus, proprio iudicio condemnatus est. Annon pulchre suam & suorum causam egit? Est postremò ineptia ac dementia plenum, quòd supponit propter Euangelij testimonium se ac suos excommunicari, & in eo cœtu, penes quem ordinarium Ecclesie regimen, ac iudicandi functionem à Deo data est, Christum exulare: quando in eo solo cœtu Christus regnat cui hoc ordinarium regimen, & hanc functionem concessit; nec propter Euangelij testimonium, sed propter Euangelicæ doctrinæ innumeras corruptelas (quòd vel hæc Antidota nostra hactenus docebunt) Caluinus cum tota secta sua optimo iure anathematis fulmine percussus fuerit.

Caluinus
proprio iudicio hæreticus
condemnatus.
Tit. 3.

Persecutio
Anglicana.

Cæterùm docet hic locus, non Apostolos tantum à Scribis & Pharisæis, sed & eorum successores atque in vniuersum leudeles orthodoxos tam ab Ethnicis Principibus multa palatos, quàm à lupis & latronibus, nonorum dogmatum Magistris, qui gregem inuadunt, & cathedram contra cathedram erigunt, excommunicationis sententiam laturos: quod nostra hodie Anglia abundè docuit, vbi pseudoepiscopi, & cœteri ministri, censuræ Ecclesiasticæ inuasores & simiæ, non sacerdotes tantum, sed & laicos nobiles extra Synagogam faciliè excommunicant, & extremis tandem suppliciis, nisi manus sibi consulant, tradunt. Quorum è numero quum ante annum iam vnderiginta pater meus D. Gulielmus Stapletonus esse à Barloo Cicerstrensi pseudoepiscopo solemniter excommunicatus, eò quòd sacrilegiis Caluinianis ac Cæcilianis interesse nollet, diuino Spiritu ductus, patria & ampla fortuna relicta, bonisque tandem hæreditariis fisco addictis spoliatus

voluntarium exilium subiit; quo vndecim annis tolerato, & summa pietate exacto, sceliciter in Domino (me oculos eius claudente) obdormiuit. Quod totum partim ad Dei gloriam, partim ad optimi patris mei memoriam hinc recolo, qui ab ineunte ætate vsque ad maturam in bonis studiis domi forisque (vt Catholicæ Ecclesiæ seruirem) maximis suis sumptibus me liberaliter enutriuit. Sit memoria eius in benedictione.

*Moritur
Duaci an.
1575. ubi
cum me-
moriam per-
petua se-
pelitur.*

12. *Ahuc multa habeo vobis dicere, quæ non potestis portare modò.*

13. *Cum autem venerit ille Spiritus veritatis, docebit vos omnem veritatem.*

Ac curatus & prolixus hoc in loco Calvinus est, vt istud testimonium, quo luculenter probatur nõ omnia Christum viua voce docuisse, sed per Spiritum sanctum tum Apostolos tum Ecclesiam multa didicisse quæ de Christi doctrina scripta non sunt, nobis eripiat. Nihil eorum quæ dicit dissimulabo. *Papista* (inquit) *vt sua figmenta pro Dei oraculis obtrudant, hoc loco improbè abutuntur.* A crassa & fœda calumnia orditur. Non enim vt sua aliqua figmenta ab ipsis adinuenta (proprium hoc Caluino aliisque sectariis est) sed vt à maioribus suis tradita & ab Apostolorum tempore per manus accepta dogmata pro doctrina verè orthodoxa atque diuina tueantur, Catholici hoc loco fortiter & constanter vtuntur. Certissimè enim ex eo liquet, Christum Apostolos viua voce omnia non docuisse, quod tamen Christum fecisse Calvinus impudentissimè sustinet, vt supra explicatum est. Et quum contra hanc præcipuè Caluini sententiam hic locus à Catholicis in medium produci soleat, hanc applicationem altissimo silentio inuoluit. Ita nequitia quæ falsò calumniatus est, hanc astutiam adiunxit, vt iuxta Apostolum, *in nequitia & astutia circumueniret*, id est, verè & propriè hæreticum ageret.

*Christum
viua voce
omnia non
docuisse.*

*Suprà cap.
14. vers.
26.
Caluini
astutia &
nequitia.
Ephes. 4.*

Illo ergo capite prætermisso, quid nunc in Catholicis impugnet, videamus. *Christus, inquiunt, nouas Apostolis reuelationes promissit: ergo in Scriptura subsistere non conuenit, supra quam ille suos vocat.* Non est hæc Catholicorum ratiocinatio, sed huiusmodi: Christus viua voce Apostolos omnia non docuit, sed quædam per Spiritum sanctum in cælum assumptus docuit: Ergo in Scriptura Euangelica, quæ non nisi Christi dicta